

SYNGIÐ VIÐ Í VESTURKIRKJUNI

Syngið við kvøld verður í Vestur-krkjuni Kristi Himmalfarðadag 10. maí klokkan 20. Luttøka við Harmonikuvinum. Nógvir góðir gamlir missiðssangir.

GONGU SKJÓTARI Á HVÍTANESI

Í síðstu viku høvdu teir sprongt 5.215 metrar av teimum tilsamans 11.250 metrunum, ið Eysturoyartunnlin verður til longdar. Hvítanesmegin hava teir sprongt 85 metrar. Tilsamans eru nú sprongdir 2.570 metrar av Hvítanesi. Frá rundkoyringini móti Hvítanesi eru tilsamans sprongdir 607 metrar og sprongdi toymið í síðstu 48 metrar. Frá rundkoyringini móti Rókinu blivu sprongdir 33 metrar og eru tilsamans 413 metrar sprongdir har.

Bjørn J. Finnsson 90 ár

Mánadagin 14. maí verður pápi mín, Bjørn Johan Finnsson, 90 ár. Dagurin verður hildin sunnudagin 13. maí kl. 14:00-18:00 í Gott í Saltangará. Øll eru hjartaliga vælkomin

Hálvfems er ein høgur aldur, men pápi er væl fyri og nýttir sína pensjónistilveru í Kvívík, har hann, saman við konuni Ann Elisabeth, sum er ættað haðani, hevur búð seinastu 23 árin.

Sjálvt um hann býr í Kvívík er pápi enn lambamaður um ein háls, tá eg nú skal siga tað sjálvur. Søgurnar um lívið á Lamba, tá hann var barn og ungur, til fjals og fjøru og á havinum, har hann hevur balst bróðurpartin av sínari tíð; í Grønlandi, á Halanum ella á redini í Lagos, eru mangar. Hesar fáa vit ofta tíðina at ganga við, tá eg vitji í Kvívík. Hann greiðir frá og eg lurti. Betri stundir skal tú leita leingi eftir her í lívinum.

Ættaður av bóndaslagi og útróðrarmonnum úr Lamba, Tórshavn, Oyndarfirði og av Skagastrond í Íslandi og vaksinn upp í bóndabygd hevur pápi havt nógv við landbúna og sjógvin at gera. Og raskur hevur hann verið sum fáur.

Pápi er føddur 14. maí 1928 í Tórshavn, sonur Christian Finnur Finnsson, ættaður úr Havn og Elisabeth Mariu, fødd Johannesen, úr Lamba. Í faðirlegg var abbin Bjørn Finnsson, ættaður av Skagastrond í Íslandi og omman Johanne Petrine, fødd Christiansen, úr Havn. Í móðirlegg var abbin Óli Johannesen, nevndur Óli á Sýnuni, úr Oyndarfirði og omman Súsanna Malena, fødd Clementsen, dóttir navnframa Gamla Klæmint úr Lamba.

Sum 3 ára gamal fluttu pápi og restin av familjuni til Lamba. Pápin, Finnur, var skipari og átti skip og

deksbát. Seinni sigldi hann eisini úti í europafart. Sjáldan var pápin heima, hevur pápi greitt frá, men tá hann kom heim hevði hann gávur við til alla familjuna, systrina Signhild (1925-1989) og beiggjan Óla (1930-2016). Mamman var um heimið og børnini og hjálpti til á faðirsgarðinum.

Barnaárin í Lamba hevur pápi ofta fortalt mær frá. Børnini spældu í áarliðanum, floyttu bátar, fangaðu sil og vóru annars við í vanliga arbeiðnum, sum hoyrði bygdalívinum til. Skúlagongdin var lítil. Lærarin var aðruhvørja viku í Lamba og so annars í hinum bygdunum í sóknini. So tað var lívsins skúli fyri rest. Hugurin hjá pápa lá longu tá meira út á víkina, har bátarnir úr skúlagarðinum kundi síggjast fara til útróðrar, enn til bøkurnar.

Alt fær sín enda og barnaárin hjá pápa fingur eisini ein bráan enda í 1940, tá hann, 12 ára gamal, misti pápan, sum doyði av tuberkulum. At missa forsyrgjarin tá á døgum var ein ikki serliga góð støða at koma í, men mamman tók um endan og við hjálp frá børnunum gekk eisini tað.

Hetta var áðrenn hugtakið ungdomur var uppfunnið. So skjótt drongurin var nóg vaksinn var farið til arbeiðis. Pápi var onki undantak í so máta. Ágrýtin, sum hann altíð hevur verið, fór hann 13 ára gamal til arbeiðis at stoypa tangarnar á Seðlarfirði, har bretar bygdu oljeterminal. Konfermatiónklæðini keypti og betalti hann sjálvur og tað sum leyp av fekk mamman at halda hús fyri.

Tað bleiv tó ikki á landjórðini, at pápi koma at hava sítt arbeiðslív. Hugurin hevði frá barnsbeinið ligið til sjógvin. Bæði pápin og abbin í Havn vóru útsiglarar og barnaárin í Lamba fekk hann holla upplæring at vera í báti. Gomlu útróðrarmennirnir í Lamba, sum neyván fáa nakran minnisvarða, lærdu teir ungu, sum teir høvdu lært frá sínum forfedrum. Útróðurin var livandi tá og mangir eru lambamenninar, sum pápi plagar at minnast afturá, at hava verið saman við í báti: Abbin, Óli á Sýnini,

Bjørn J. Finnsson er føddur 14. maí 1928 í Tórshavn, sonur Christian Finnur Finnsson, ættaður úr Havn og Elisabeth Mariu, fødd Johannesen, úr Lamba

mammubeiggin, Johannes Nónklett, Christian bóndi, Niels í Bønhúsmørk, Jákup bóndi, Magnus hjá Jákup, Kinna Jákup, Hans Jákup og Magnus í Lyngbrekku, Haldor í Byrgisheygnum og Jóan Jakku á Fløtunum. Bert fyri at nevna nakrar. Hesir eru langt síðani farnir undir grønu torvu, men teir fáa aftur lív: draga bát, kasta, andøva, draga og fortelja søgur frá farnum tíðum, tá eg og pápi sita saman um ein kaffimunn í Kvívík. Hann greiðir frá og eg lurti.

Sjógvurin, sum hevur givið mongum so nógv, bleiv lívsleiðin hjá pápa. Fyrst við slupp; við vaðbeini og lippukassa, síðani við trolara og seinni við nóta- og farmaskipi.

Fyrstu árin var pápi við lambasluppini "Lítlu Emmu", sum Andrias í Dalinum átti. Manningin var mest lambamenn. At verða á skipsdekki og sjómansskap lærði pápi frá hesum monnunum og hann minnst bert gott aftur

á hesa tíðina. At verða við deyðsiglara var slett ikki so galið.

Í 1955 giftust mamma og pápi. Mamma mín, Maria, fødd Jacobsen (1934-1990) var ættað úr Norðragøtu. Tey búsettust í Lamba og fingur synirnar: Eyðfinnur, Eliesar, Egil, Sjúrdur og Bergmann.

Fyrstu árin búðu tey har heimið í bygdini har tey innrættaðu gomlu smiðjuna hjá Gamla Klæmint, Stein-stovuna, til íbúðarhús og seinni, í 1966, bygdu tey sær hús mitt í bygdini. Mamma var fyri tað mesta heimgangandi, tók sær av børnum og húsi. Eisini var hon virkin í felagslívinum í bygdini og hevði m.a. sunnudagskúla fyri lambabørnum í mong ár.

Pápi fór ungur uppá skúla og tók skiparaprógv. Í fimtiárunum, tá fiskivinnan og samfelagið lá í andaleyppi í Føroyum, sigldi hann við íslenskskum og týskum trolarum og tá gongd aftur kom á samfelagshjólina í trýssunum sigldi sum stýrimaður við

tátíðar modernaðu trolarunum: Brandi Sigmundarsyni og Magnusi Heinasyni.

Túrarnir vóru langir og stutt varð steðgað heima. Meir enn eina ferð hevur pápi hildið jól á Halanum. Á miðjum vetri, langt heima frá, saman við monnunum, sum bygdu súlurnar undir okkara samfelag í dag. Spyrt tú pápa um onkrar samfelagsligar hendingar í hesum tíðarskeiðnum er meir enn so, at hann svarar: "Tað minnst eg onki til. Eg man ikki hava verið heima tá."

Í sjeiti- og áttatiárunum sigldi pápi nógv úti. Nógvar eigur hann túrarnar á heimsins høvum: á Miðjarðarhavinum, í Biscayavíkini, við strendur Afriku og í Mið- og Fjareystri. Ikki altíð man hava verið líka tespiligt, at halda vakt fyri ófriðarkroppum á redini í Lagos í Nigeria ella í vandasigling í Persiska golfinum í 1980 árunum.

Á landi hevur pápi eisini verið virkin. Ofta var boð eftir honum til arbeiðis

millum túrar, m.a. í grótbrotinum á Lambareiði. Trøin, seyðurin, eplavelting og útróðurin fyltu eisini nógv, tá hann var heima. Seinast í sjeitiárunum sat pápi eitt skeið í Runavíkar kommunu, har hann, saman við øðrum, m.a. var við til at leggja grundarsteinin undir IRF.

Pápi bleiv einkjumaður í 1990 og í 1995 møtti hann núverandi konuni, Ann Elisabeth, fødd Danielsen, úr Kvívík. Tey bæði settu búgv í Kvívík, og har hava tey haft tað gott. Tey hava ferðast saman, fingist nógv við heimavirking og pápi hevur róð út til hann kom væl upp í aldurin.

Eftir at pápi legðist upp á land hevur hann gjørt nógv við hondverkið, serliga træarbeiði, har tað altíð hevur ligið væl fyri hjá honum. Mangir eru stólarnir, bordini og tjógvini, hann hevur latið úr hondum. Tað eru valaverk úr hansara hondum og tað kemur ikki frá fremmandum. Forfedrarnir í Lamba og í Oyndarfirði vóru tiltiknir valamenn og smiðir.

Tá vit sita í Kvívík og tosa, feðgarnir báðir, fellur prátið ofta á farnar tíðir. Tað er so, tá tann eldri veit og hin yngri spyr. Tó pápi livir á ongan hátt í fortíðini. Hann hevur ein livandi áhuga fyri tí sum gongur fyri seg í samfelagnum í dag, lesur tíðindaportalarnar hvønn dag og fylgir annars væl í tí sum fyriferst her á landi og úti í heimi. Tá familjan kemur framvið í Kvívík er hann sum oftast í telduni, lesur tíðindi ella tekur eitt talv, sum honum dámar so væl. Bil koyrir hann enn og er fastur fúsar, saman við Ann Elisabeth, til føðingardagar og familjuveitslur annars. Altíð er hugnaligt at fáa tey á vitjan og ofta hava vit eisini sitið væl í Kvívík inni hjá Ann Elisabeth og hennara familju.

At enda vil eg vegna familjuna; synirnir, abbaðørn og langabbaðørn ynskja tær, pápi, hjartaliga tillukku á 90 ára degnum við vón um nógv og góð ár framyvir.

Bergmann